

O tebi . . .

Trudna, glej, je duša moja,
 Srce prosi mi pokoja,
 Z dušo, srcem i teló:
 Noč prijazna, dèj, razgrni
 Nàd menoj svoj zástor črni,
 V spanje mi zapri okó!

Mirno bom si odpočival,
 V spanji sèn dražesten snival,
 Miljen sèn, o čem — kdo vé?
 Svojim pótem vsakdo hodi,
 Kjer ga tiha želja vodi,
 Kámor mu veli srcé

Bleda luna na višavi,
 Ta o solnci sèn si pravi,
 Solnce zláto pa o njej;
 O gorovji dól in njiva,
 O livadi gáj si sniva,
 O drevesi listje vej;

Potnik o domovja raji,
 Dete o pravljíčnem slaji,
 Vsak o dragem svojem vsák . . .
 Kakšen sèn potem bi dala
 Noč, ti méni? — Deva zala,
 Oh, o tebi sèn sladák!

Clausus.

Oblačku.

Oblaček urno plavaš
 Pod nebom ti naprej;
 Planine in ravnine
 Na poti vidiš tej

Potoke, rek valovje,
 Razpotja vidiš cést,
 Vasí, trgovce bele,
 Sijajne zgradbe mést.

Pod sábo mrgolenje,
 Nebrojne zrèš ljudi;
 Takó dežele, ljudstva,
 Oblaček vidiš ti

A tega ne zavidam,
 Oblaček, tebi, jaz,
 Zavidam ti, da videl
 Nje zorni boš obraz!

Ko v sinjem zraku plaval
 Čez óno boš goró,
 Pred hišico boš belo
 Na vrtu videl njó.

y.

Takó mine . . .

Cvetoč veselo vrt krasan
 Nekdáj srcé je moje bilo:
 Ljubezni cvetje pestrokrilo
 Rojéval v njem je dan na dan.

Kar pade slaua . . . S slano smrt
 Objela vse je v tihi noči:
 Zatrepetál je gáj cvetoči,
 Uničen bil — moj srčni vrt!

Grob méni je sedáj srcé.
 V njem spava mirno mlada žrtva,
 Dražesten sèn — ljubezen mrtva,
 In sládke náde in željé.

Clausus.

7*